

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

**Delegatura w Lublinie
20-012 Lublin, ul. Ochotnicza 10
Tel. (0-81) 532-35-31, 532-54-48,
Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl**

Lublin, dnia 8 października 2012r.

RLU – 61 – 8/12/PM
za p.o.

Decyzja RLU Nr 22/ 2012

Stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz § 5 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko przedsiębiorcy: „**Danwita Sp. z o.o.**” z siedzibą w Grodzisku Wielkopolskim,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I.

Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 wskazanej wyżej ustawy, bezprawne działanie przedsiębiorcy „**Danwita Sp. z o.o.**” z siedzibą w Grodzisku Wielkopolskim polegające na stosowaniu we wzorcu umownym pod nazwą „*Ogólne Warunki*” zapisu tożsamego z wpisanym do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.) o treści:

§ 13 „(...) *W przypadku wniesienia bezpodstawnej reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedającego przedmiotu reklamacji.*”

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 14.06.2012r.

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działanie przedsiębiorcy **Danwita Sp. z o.o.**” z siedzibą w Grodzisku Wielkopolskim polegające na stosowaniu we wzorcu umownym pod nazwą „*Wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy*” zapisu o treści: „*Z uwagi na fakt, że zakupiony towar jest urządzeniem elektronicznym, klient informuje, że dostarczony mu towar zwróci osobiście firmie DANWITA w jej siedzibie mieszczącej się w Grodzisku Wlp. Przy ul. Powstańców Chocieszyńskich 119 w dniu ...*” co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową określoną w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r.

o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007r., Nr 171, poz. 1206 ze zm.) i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 14.06.2012r.

III. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działanie przedsiębiorcy **Danwita Sp. z o.o.** z siedzibą w Grodzisku Wielkopolskim polegające na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nie zamieszczenie we wzorcach umownym „Umowy kupna-sprzedaży” oraz „Aneksu do umowy kupna-sprzedaży” oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co jest sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 z zm.)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 14.06.2012r.

IV. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się na przedsiębiorcę **Danwita Sp. z o.o.** z siedzibą w Grodzisku Wielkopolskim, kary pieniężne płatne do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1, 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, z tytułu wskazanego w:

- 1) punkcie I sentencji niniejszej decyzji w wysokości **1.554,00 zł** (słownie złotych: jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt cztery i 00/100);
- 2) punkcie II sentencji niniejszej decyzji w wysokości **3.390,00 zł** (słownie złotych: trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt i 00/100).
- 3) punkcie III sentencji niniejszej decyzji w wysokości **3.108,00 zł** (słownie złotych: trzy tysiące sto osiem i 00/100).

Razem nałożona kara pieniężna wynosi 8.052,00 zł (słownie złotych: osiem tysięcy pięćdziesiąt dwa i 00/100).

Uzasadnienie

Do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: *Prezesem Urzędu lub Prezesem UOKiK*) wpłynęło zawiadomienie Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Elblągu o podejrzeniu stosowania przez przedsiębiorcę **Danwita Sp. z o.o.** z siedzibą w Grodzisku Wielkopolskim praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W związku z powyższym, postanowieniem Nr 248/11 Prezes Urzędu, wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy nastąpiło, poprzez działania przedsiębiorcy **DANWITA Sp. z o. o.** z siedzibą w Grodzisku Wielkopolskim (dalej: *Danwita* lub *Przedsiębiorca*), naruszenie przepisów wyżej wymienionej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach.

W toku w/w postępowania wyjaśniającego *Danwita* dostarczyła wzorce umowne stosowane w kontaktach z konsumentami oraz kopie faktycznie zawartych umów.

Przedsiębiorca nadesłał wzorce umowne, które są stosowane przez niego w prowadzonej działalności gospodarczej, tj.:

1. „Umowa kupna-sprzedaży”;
2. „Ogólne warunki”

3. „*Aneks do umowy kupna-sprzedaży*”;
4. „*Wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy*”

Analiza nadesłanych wzorców umownych wykazała, że w ich treści mogą znajdować się postanowienia umowne, których stosowanie może prowadzić do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowieniem nr 67/12 wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w związku z podejrzeniem stosowania przez Danwita bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, które mogły stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1, 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Prezes UOKiK zakwestionował następujące postanowienia wzorców umownych:

1. **Postanowienie § 13 „Ogólnych warunków” o treści:** „(...) *W przypadku wniesienia bezpodstawnej reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedającego przedmiotu reklamacji*”. W ocenie Prezesa UOKiK zapis o treści tożsamej wpisany został do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r.- Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, ze zm.).

2. **Postanowienie zawarte we „Wzorze oświadczenia o odstąpieniu od umowy” o treści:** „*Z uwagi na fakt, że zakupiony towar jest urządzeniem elektronicznym, klient informuje, że dostarczony mu towar zwróci osobiście firmie DANWITA w jej siedzibie mieszczącej się w Grodzisku Wlp. Przy ul. Powstańców Chocieszyńskich 119 w dniu ...*”.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższe postanowienie jest sprzeczne z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007r., Nr 171, poz. 1206 ze zm.).

3. Braku informacji we wzorcach umownym „*Umowy kupna-sprzedaży*” oraz „*Aneksu do umowy kupna-sprzedaży*” używanych w kontaktach z konsumentami, w zakresie prowadzonej przez Danwita działalności gospodarczej o tym, że gwarancja na sprzedany towar nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co może stanowić naruszeniu art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002r., Nr 141, poz. 1176 ze zm.).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Danwita pismem z dnia 27.04.2012r. zgodziła się ze stanowiskiem Prezesa Urzędu odnośnie zarzutów sformułowanych w pkt 1 i 3 i poinformowała, że zamierza przeredagować wzorce umowne. Odnośnie zaś zarzutu sformułowanemu w pkt 2 nie zgodziła się z argumentacją Prezesa UOKiK, stwierdzając, że „sprzedane urządzenie ma charakter elektroniczny w związku z czym istnieje duże prawdopodobieństwo, że przesłanie go przesyłką pocztową może doprowadzić do uszkodzenia towaru, który doręczony został konsumentowi także osobiście. (...) Przepisy ustawy nie regulują w jaki sposób towar ma zostać zwrócony, w związku z czym zamieszczenie zapisu, że konsument ma zwrócić towar osobiście z uwagi na jego charakter w naszej ocenie nie stanowi niedozwolonej klauzuli.”

Prezes Urzędu postanowieniem nr 136/12, na podstawie art. 123 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zaliczył w poczet dowodów w niniejszym postępowaniu administracyjnym, materiały zgromadzone przez Prezesa UOKiK w trakcie postępowania wyjaśniającego w sprawie wstępnego ustalenia, czy nastąpiło, poprzez działania przedsiębiorcy **Danwita Sp. z o. o.** z siedzibą w Grodzisku Wielkopolskim, naruszenie przepisów wyżej wymienionej ustawy

o ochronie konkurencji i konsumentów, uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach (sygn. RLU 403-16/11/PM).

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

W trakcie postępowania, Prezes Urzędu ustalił, że Danwita jest przedsiębiorcą zarejestrowanym w Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod nr 0000315961.

Przedmiotem faktycznie prowadzonej działalności Przedsiębiorcy jest m.in. sprzedaż detaliczna prowadzona poza siecią sklepową, straganami i targowiskami. W ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, Danwita zajmuje się sprzedażą poza lokalem przedsiębiorstwa oprócz zestawów pościeli wełnianej również urządzeń elektronicznych - rezonatorów biofotonowych. Urządzenia te, są reklamowane jako przyrządy mające zastosowanie w przypadkach wielu schorzeń i leczeniu różnych dolegliwości (np. ból głowy, schorzenia nerek, zapalenia stawów, bólów krzyża i innych). Urządzenie to było sprzedawane konsumentom w cenie od 3.990 zł do 4.499 zł. Danwita swoje towary oferowała poprzez przedstawicieli handlowych na terenie całego kraju, a umowy z reguły zawierane były poza siedzibą przedsiębiorcy.

Do dnia wszczęcia postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie Danwita zawarła 631 umów z konsumentami zgodnie z przedstawionymi wzorcami, na terenie całego kraju.

Przedsiębiorca zawierał umowy sprzedaży w oparciu o dwustronicowy wzorec umowy, który był stosowany od września 2011r. Na pierwszej stronie analizowanego wzorca, obok oznaczenia Przedsiębiorcy i jego danych adresowych znajdują się dane osobowe klienta oraz tabela ze specyfikacją zakupywanego towaru. Poniżej tabeli Spółka zamieściła deklarację klienta odnośnie wyboru sposobu płatności. U dołu strony umowę podpisywał przedstawiciel handlowy Spółki oraz klient, deklarując równocześnie, czy otrzymał towar w dniu podpisania przedmiotowej umowy. Treść ogółu praw i obowiązków kontrahentów Przedsiębiorcy, Danwita zamieściła na odwrocie przedmiotowego dokumentu jako „Ogólne Warunki”. W paragrafie 13 „Ogólnych warunków” przedsiębiorca umieścił postanowienie: *„(...) W przypadku wniesienia bezpodstawnej reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedającego przedmiotu reklamacji”*. Na tejże stronie znajduje się również „Wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy” w którym zawarty jest zapis o treści: *„Zuwagi na fakt, że zakupiony towar jest urządzeniem elektronicznym, klient informuje, że dostarczony mu towar zwróci osobiście firmie DANWITA w jej siedzibie mieszczącej się w Grodzisku Wlp. Przy ul. Powstańców Chocieszyńskich 119 w dniu ...”*.

W piśmie z dnia 16.07.2012r. Danwita oświadczyła, że z dniem 14.06.2012r. zaprzestała sprzedaży produktów oraz, że Zgromadzenie Wspólników w dniu 30.06.2012r. podjęło uchwałę o złożeniu wniosku do KRS w Poznaniu o ogłoszenie upadłości Spółki.

Na podstawie deklaracji podatkowej (CIT-8) organ antymonopolowy ustalił przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w 2011r. w kwocie 2.825.244,82 zł.

W toku niniejszego postępowania Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Działania oparte na przepisach niniejszej ustawy są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Do naruszenia interesu publicznego dochodzi, gdy skutki określonych działań mają charakter powszechny, dotyczą wszystkich potencjalnych podmiotów na danym rynku.

W ocenie Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli lub mogli stać się klientami Przedsiębiorcy. Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie wyżej opisana przesłanka została spełniona, istnieje możliwość poddania zachowania Przedsiębiorcy dalszej ocenie pod kątem stosowania przez niego praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Przepis art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, iż przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Konsumentem w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest osoba fizyczna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 22¹ k.c. w zw. z art. 4 pkt 12 ustawy o ochronie (...)). Zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie przed działaniami przedsiębiorców, które są sprzeczne z prawem, tj. z przepisami określonych aktów prawnych oraz z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami. W związku z powyższym, dla uznania działania przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów należy wykazać, iż spełnione zostały kumulatywnie trzy następujące przesłanki:

- A) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy;
- B) działanie to jest bezprawne;
- C) działanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów.

A)

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z jej art. 4 pkt 1, pod pojęciem tym należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1905 ze zm.) oraz: a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 – na potrzeby przepisów dotyczących (...) praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (trzeci człon definicji przedsiębiorcy zawartej w art. 4 pkt 1 uokik [lit. c]) znajduje zastosowanie wyłącznie w postępowaniach w sprawach koncentracji). Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą w jej rozumieniu jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą

prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Właściwą dla przedsiębiorcy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej).

„Danwita Sp. z o.o.” z siedzibą w Grodzisku Wielkopolskim jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą polegającą m.in. sprzedaży towarów poza siedzibą przedsiębiorcy. Nie ulega zatem wątpliwości, iż posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym Spółka przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

B)

Bezprawność, do której odwołuje się ustawodawca, tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z prawem. Stanowisko takie znajduje też oparcie w uzasadnieniu rządowego projektu ustawy nowelizacyjnej z dnia 5 lipca 2002 r. (Dz. U. Nr 129, poz. 1102), która wprowadziła do ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przepisy regulujące postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zgodnie z którym „same przepisy art. 23a – 23d ustawy nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, także zasad współzycia społecznego i dobrych obyczajów.” Pogląd ten mimo, iż odnosi się do poprzednio obowiązujących przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 15 grudnia 2000 r., pozostaje nadal aktualny. Pojęcie „porządek prawny” obejmuje zatem nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, a także nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych określanych, jako zasady współzycia społecznego. Bezprawność jest kategorią obiektywną. Przy jej ocenie rozważyć należy każdorazowo kwestię, czy czyn sprawcy był zgodny, czy też niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródłem tych zasad są normy prawa powszechnie obowiązującego - jako reguły postępowania wyznaczone przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego (w szczególności prawa cywilnego, karnego, administracyjnego, pracy, finansowego, ustaw i aktów prawnych regulujących poszczególne dziedziny gospodarki, itp.) oraz nakazy i zakazy wynikające z zasad współzycia społecznego, czyli tzw. dobre obyczaje (por.: G. Bieniek, Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga III. Zobowiązania. Tom I, Warszawa 2006, także Lex Polnica). O bezprawności działania decyduje całokształt okoliczności konkretnego stanu faktycznego (uzasadnienie do I PKN 267/2001 wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna – Lex Polonica). Sąd Najwyższy wskazał również, że o bezprawności działania można mówić wówczas, gdy nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających określone działanie, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy, wykonywanie prawa podmiotowego, zgoda pokrzywdzonego lub działanie w obronie uzasadnionego interesu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.10.1989 r. II CR 419/89 OSP 1990/11-12 poz. 377).

W art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zamieszczono przykładowe wyliczenia praktyk zakazanych przez ustawodawcę. Katalog ten wymienia między innymi stosowanie we wzorcach umów niedozwolonych postanowień umownych oraz nieuczciwe praktyki rynkowe naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Zachowanie

należy ocenić jako bezprawne, gdy przedsiębiorcy podejmują działania sprzeczne z ustawą lub nie wykonują obowiązków, które na nich ciążyą.

C)

Przesłanka naruszenia zbiorowych interesów konsumentów jest spełniona, gdy działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów jako zbiorowości, rozumianej jako nieokreślonej i nieograniczonej grupy podmiotów, których nie da się zidentyfikować. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie podaje definicji „zbiorowego interesu konsumentów”, wskazując jednak w przepisie art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów oznacza zatem narażenie na uszczerbek interesów znacznej grupy lub wszystkich konsumentów, poprzez stosowaną przez przedsiębiorcę praktykę, obejmującą tak działania, jak i zaniechania. Ponadto, godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy. W jednym z orzeczeń Sąd Najwyższy stwierdził, iż *nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów można wszcząć tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczbie potencjalnych konsumentów* (wyrok SN z dnia 12 września 2003 r., I CKN 504/01).

Dla stwierdzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów istotne jest ustalenie, że konkretne działanie przedsiębiorcy nie ma ściśle określonego adresata, lecz jest kierowane do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Oznacza to, że nie ilość faktycznych, potwierdzonych naruszeń, ale przede wszystkim ich charakter, a w związku z tym możliwość (choćby tylko potencjalna) wywołania negatywnych skutków wobec określonej zbiorowości przesądza o naruszeniu zbiorowego interesu. W niniejszej sprawie bez wątpienia mamy do czynienia z naruszeniem praw potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów tzn. aktualnych i przyszłych klientów Danwity, która swoją ofertę sprzedaży kieruje do znacznej, nieokreślonej liczby konsumentów. Potencjalnie wszyscy odbiorcy oferty Przedsiębiorcy (nieograniczona grupa konsumentów) zostali dotknięci przedmiotowymi naruszeniami.

Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę na zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. W literaturze przedmiotu zwraca się uwagę, iż określenie stałego czy zamkniętego katalogu interesów konsumentów nie jest możliwe, ani też zasadne (patrz: M. Szydło, „Publicznoprawna ochrona zbiorowych interesów konsumentów”, *Monitor Prawniczy* 2004/17/791). Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów powiązane jest z naruszaniem interesów gospodarczych konsumentów. Pod tym pojęciem należy rozumieć zarówno naruszenie interesów *stricto* ekonomicznych (o wymiarze majątkowym), jak również prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom dokonywanie transakcji handlowych z przedsiębiorcami przy całkowitym zrozumieniu rzeczywistego sensu ekonomicznego i prawnego warunków dokonywanych czynności na etapie przedkontraktowym oraz w czasie wykonywania umowy, czego urzeczywistnieniem jest m.in. abstrakcyjnie pojmowane prawo do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w komunikacji pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. W tym też aspekcie w niniejszej sprawie nastąpiło naruszenie interesu gospodarczego

konsumentów przede wszystkim poprzez udzielanie konsumentom wprowadzającej w błąd informacji, co mogło skutkować podjęciem przez konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której nie podjąłby w innych warunkach. W niniejszej sprawie zasadnym jest również uwzględnienie szerszej postaci interesu konsumentów, tj. prawa do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. Według E. Łętowskiej, *należy tu też uwzględnić niewygodę organizacyjną, mitręgę, stratę czasu, nierzetelność traktowania, wprowadzenie w błąd, a także naruszenie prywatności* (Prawo Umów Konsumenckich, wydanie 2, Warszawa 2002 r., str. 341).

Ad pkt I sentencji niniejszej decyzji:

W zakresie punktu I sentencji decyzji oceniana praktyka Przedsiębiorcy dotyczyła stosowania zapisu we wzorcu umownym pod nazwą „*Ogólne Warunki*” tożsamego z wpisaniem do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.) o treści:

§ 13 „(...) *W przypadku wniesienia bezpodstawnej reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedającego przedmiotu reklamacji.*”

Rozważając kwestię bezprawności w/w zachowania Przedsiębiorcy, zwrócić należy uwagę, iż Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów także w odniesieniu do przedsiębiorcy, który nie był stroną postępowania sądowego zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 grudnia 2005r. sygn. akt VI ACa 760/05 podkreślił, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisaniem do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Naruszenie interesów konsumentów może nastąpić, jak wskazał Sąd, w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne już wpisane do rejestru, przy czym wpis taki związany był z działaniami innych przedsiębiorców. Z kolei w wyroku z dnia 25 maja 2005r. sygn. akt XVII Ama 46/04, Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: SOKiK) wyraził pogląd, że dla uznania określonej klauzuli za niedozwolone postanowienie umowne wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie klauzul powinien być bowiem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli więc cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame.

Przedstawione powyżej orzecznictwo potwierdza uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006r. sygn. akt III SZP 3/2006, w której uznano, że *„stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a¹”*. Odwołując się do argumentów o charakterze celowościowym oraz kierując się potrzebą zapewnienia skuteczności tego przepisu, Sąd Najwyższy podkreślił, że *praktyka naruszająca zbiorowe*

¹ w obowiązującej obecnie ustawie z dnia 16.02.2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów, praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów uregulowana została w art. 24.

interesy konsumentów obejmuje również przypadki wprowadzenia jedynie zmian kosmetycznych, polegających na przestawieniu szyku wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru.”

Nie jest więc konieczna dokładna, literalna zbieżność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Niedozwolone będą również takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o jej wykładnię.

Interpretacja stosowanego przez Przedsiębiorcę postanowienia prowadzi do wniosku, że postanowienie to mieści się w hipotezie klauzuli niedozwolonej wpisanej w pozycji **916** rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Kwestionowane w pkt I sentencji decyzji postanowienie oraz postanowienie poniżej przytoczone wpisane do rejestru, pomimo różnic w sformułowaniu treści, mają tożsamy charakter, a skutek ich stosowania jest identyczny.

Zapis o treści tożsamej wpisany został do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kpc na podstawie wyroku SOKiK z dnia 11 września 2006 r. w sprawie o sygn. akt. XVII Amc 157/05/04 o treści: *„W przypadku nieuzasadnionej reklamacji Zamawiającego zostanie obciążony kosztami obsługi reklamacji poniesionymi przez Wykonawcę w tym kosztami związanymi z przyjazdem serwisu”*

W uzasadnieniu w/w wyroku SOKiK orzekł, iż powyższe postanowienie uprawnia przedsiębiorcę do obciążania konsumenta opłatą z tytułu obsługi reklamacji, gdy reklamacja zostanie przez niego jednostronnie uznana za nieuzasadnioną. Zdaniem Sądu postanowienie to daje przedsiębiorcy uprawnienie do jednostronnej oceny zasadności reklamacji. Jednocześnie podkreślił, że skoro przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą nastawioną na zysk, to ponosi również ryzyko gospodarcze z tą działalnością związane, w tym koszty związane ze składanymi reklamacjami. Trudno więc zaakceptować przenoszenie tego ryzyka na konsumenta i obciążanie go kosztami nieuzasadnionej reklamacji, gdyż jest to, w ocenie Sądu, sprzeczne z dobrymi obyczajami.

W ocenie Prezesa Urzędu, stosowane przez Danwita postanowienie w § 13 Ogólnych Warunków o treści: *„(...) W przypadku wniesienia bezpodstawnej reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedającego przedmiotu reklamacji”* wywołuje tożsame skutki prawne dla konsumenta. Zapis ten w sposób rażąco narusza dobry obyczaj i interesy konsumentów. Stanowi nadużycie pozycji profesjonalisty względem konsumenta, przyznając przedsiębiorcy przewagę w stosunkach umownych. Istotne znaczenie ma tutaj fakt dysproporcji stron w zakresie wiedzy fachowej dotyczącej przedmiotu umowy. W konsekwencji postanowienie to może powodować, że Danwita prowadząca działalność gospodarczą jest w stanie określić w sposób pewniejszy niż konsument, czy reklamacja jest uzasadniona. Zawarcie przedmiotowej klauzuli w stosowanym wzorcu umownym, może powodować, że część konsumentów, w obawie, że ich reklamacja może być uznana za nieuzasadnioną i, że w związku z tym zmuszeni będą pokryć koszty związane z obsługą reklamacji, nie będzie próbować dochodzić swoich praw, co rażąco narusza prawa konsumenta.

Należy zwrócić uwagę, że wszystkie umowy zawierane z konsumentami oparte były na wzorcu zawierającym w/w zakwestionowaną klauzulę. Trzeba zatem przyjąć, że skutkami ich stosowania objęci byli wszyscy klienci firmy Danwita i mogli być objęci również

potencjalni nowi klienci, a zatem spełniona jest przesłanka naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Jednocześnie należy podnieść, że Danwita zgodziła się z interpretacją Prezesa Urzędu, co do tożsamości stosowanego zapisu z klauzulą wpisaną do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone i zobowiązała się do przerwania w/w wzorca.

Omówione powyżej przesłanki, w odniesieniu do stosowania przez Przedsiębiorcę przedmiotowego zapisu pozwalają uznać, że stosował on bezprawną praktykę naruszającą interesy konsumentów. W związku z faktem, że zaistniały łącznie obie przesłanki, tj. bezprawność działań oraz naruszenie interesów nieograniczonej grupy konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z tym, iż Przedsiębiorca złożył pismem z dnia 14.06.2012r. oświadczenie o zaprzestaniu sprzedaży swoich towarów, a co za tym idzie stosowaniu w/w wzorca umownego, uzasadnione stało się uznanie na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania jej stosowania z dniem 14.06.2012r.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt I sentencji.

Ad pkt II sentencji niniejszej decyzji:

W zakresie punktu II sentencji decyzji oceniana praktyka Przedsiębiorcy dotyczyła stosowania we wzorcu umownym pod nazwą „*Wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy*” postanowienia o treści: „*Z uwagi na fakt, że zakupiony towar jest urządzeniem elektronicznym, klient informuje, że dostarczony mu towar zwróci osobiście firmie DANWITA w jej siedzibie mieszczącej się w Grodzisku Włp. Przy ul. Powstańców Chocieszyńskich 119 w dniu ...*” stanowiącego nieuczciwą praktykę rynkową określoną w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007r., Nr 171, poz. 1206 ze zm).

W świetle art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów może być godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy mające postać nieuczciwej praktyki rynkowej.

Zgodnie z art. 3 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (zwaną dalej ustawą o p.n.p.r.), stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych jest zakazane. Celem wykazania, iż przedsiębiorca stosował nieuczciwą praktykę rynkową konieczne jest również stwierdzenie, iż zarzucane mu zachowanie mieści się w pojęciu nieuczciwej praktyki rynkowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 cyt. ustawy. Definicję praktyki rynkowej zawiera art. 2 pkt 4 przedmiotowej ustawy wskazując, iż za taką uznaje się działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta. Pojęcie produktu wskazane w wyżej przywołanym artykule ma znaczenie szerokie i obejmuje również pojęcie usługi. W zakresie pojęcia praktyki rynkowej mieści się zatem każdy czyn przedsiębiorcy (działanie jak i zaniechanie), oraz każda forma działania przedsiębiorcy (sposób postępowania, oświadczenie lub komunikat handlowy, w tym reklama i marketing). Istotnym jest, iż wskazane formy mogą być kwalifikowane jako praktyki rynkowe, wtedy tylko, gdy są bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta, tj. gdy mogą oddziaływać na decyzje gospodarcze konsumentów.

Ustawa o p.n.p.r dokonuje podziału nieuczciwych praktyk rynkowych na nieuczciwe praktyki rynkowe zakazane w każdych okolicznościach oraz praktyki rynkowe zakazane po spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 4 ust. 1 tej ustawy, tj. klauzuli generalnej. Przepis art. 4 ust. 1 ustawy o p.n.p.r. stanowi, iż praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

Pod pojęciem „sprzeczności z dobrymi obyczajami” na gruncie przedmiotowej ustawy należy rozumieć swego rodzaju klauzulę rzetelności, oznaczającą zakaz takiego zachowania przedsiębiorcy, które mogłoby prowadzić do zakłócenia zachowania konsumenta na rynku poprzez brak rzetelnego informowania go o istotnych cechach produktu. Chodzi tu przede wszystkim o staranność i uczciwość zawodową oraz dobrą wiarę. W wyroku z dnia 23 lutego 2006r., sygn. akt XVII Ama 118/04, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, iż *w stosunkach z konsumentami istota dobrego obyczaju sprowadza się do właściwego informowania o przysługujących uprawnieniach, niewykorzystywaniu uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty i rzetelnego traktowania partnerów umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami Sąd uznał działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, także wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności.*

Podkreślić przy tym należy, iż ustawa o p.n.p.r. posługuje się pojęciem przeciętnego konsumenta, w odniesieniu do którego powinna być dokonywana ocena każdej praktyki rynkowej, w tym praktyki polegającej na działaniu wprowadzającym w błąd. Będące przedmiotem niniejszego rozstrzygnięcia zachowanie Przedsiębiorcy powinno być zatem oceniane z perspektywy przeciętnego konsumenta. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 8 omawianej ustawy, za przeciętnego konsumenta uważa się konsumenta, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny; oceny dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów. Taki konsument posiada określony zasób informacji o otaczającej go rzeczywistości i potrafi go wykorzystać dokonując analizy przekazów rynkowych. Wskazanie na cechy takie jak dostateczne poinformowanie, uwaga oraz ostrożność określa pewien zespół cech mentalnych konsumenta (jego „przeciętność”), polegającą na tym, że z jednej strony możemy wymagać od niego pewnego stopnia wiedzy i orientacji w rzeczywistości, lecz z drugiej strony nie możemy uznać, że jego wiedza jest kompletna i profesjonalna oraz że konsument – mimo ogólnej orientacji w rzeczywistości – ma prawa pewnych rzeczy nie wiedzieć. Przeciętny konsument nie posiada wiedzy specjalistycznej w danej dziedzinie, ale przede wszystkim rozumie kierowane do niego informacje i potrafi je wykorzystać do podjęcia świadomej decyzji dotyczącej produktu. Nie jest naiwny, ale z drugiej strony nie potrafi ocenić sytuacji tak jak profesjonalista. Podkreślić należy, że niniejszy test przeciętnego konsumenta jest testem dynamicznym, tzn. nakazuje on dokonywać oceny „przeciętnego konsumenta” z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy w sytuacji, gdy praktyki rynkowe kierowane są do określonej zbiorowości (tzw. segmentacja konsumentów np. dzieci, osoby starsze czy osoby niepełnosprawne).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, iż charakter prowadzonej przez Przedsiębiorcę działalności gospodarczej, jak i rodzaj sprzedawanych przez niego produktów, wskazuje na fakt, że w/w oferta nie była kierowana do jakiejś określonej, dającej się wyodrębnić grupy konsumentów. Niemniej jednak część sprzedawanych przez Przedsiębiorcę produktów (rezonator biofotonowy) przeznaczony był

głównie dla osób odczuwających jakieś dolegliwości (ból głowy, zapalenie stawów, ból krzyża itp.), a więc docelowymi nabywcami kwestionowanych produktów miały być przede wszystkim osoby dotknięte między innymi w/w chorobami. Biorąc jednak pod uwagę fakt, iż w swojej ofercie Danwita posiadała również między innymi pościel wełnianą, konstrukcję modelu przeciętnego konsumenta należy stworzyć bez odwoływania się do przynależności do szczególnej grupy konsumentów. Będzie to zatem konsument dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny przy uwzględnieniu czynników społecznych, kulturowych i językowych – charakterystycznych dla osób zawierających umowy poza siedzibą przedsiębiorstwa.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.p.n.p.r., zniekształcenie lub możliwość zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta może dotyczyć etapu przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Zgodnie z poglądem doktryny sprzeczne z dobrymi obyczajami są „działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności (...), czyli takie działanie, które potocznie określone jest jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania” (K. Pietrzykowski red., Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2002 r., s. 804). W niniejszej sprawie dobre obyczaje należy ocenić jako prawo do rzetelnego traktowania kontrahenta, które wyklucza nakładanie na konsumenta nadmiernie uciążliwych obowiązków, które musi on wykonać w ramach realizacji prawa do odstąpienia od umowy. W odniesieniu do przedmiotowej sprawy, aby ocenić czy praktyka stosowana przez Przedsiębiorcę narusza dobre obyczaje związane ze skorzystaniem przez konsumenta z prawa do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa należy wykazać, jakie postępowanie sprzedawcy można uznać za prawidłowe i uzasadnione. Oceny tej, należy dokonać w oparciu o utrwalone, wskazane wyżej dobre obyczaje kupieckie przy uwzględnieniu obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa, a w szczególności ustawy z dnia 02 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. z 2000 r., nr 22, poz. 271 ze zm.).

Zważyć należy, iż w ustawie o ochronie niektórych praw konsumentów i odpowiedzialności za produkt niebezpieczny (w art. 2 ust. 3) ustawodawca określił, że w razie skorzystania przez konsumentów z uprawnienia do odstąpienia od umowy to, co strony świadczyły ulega zwrotowi w stanie niezmienionym. Zwrot w/w świadczeń powinien nastąpić niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie czternastu dni. W przypadku, gdy konsument dokonał przedpłaty, przedsiębiorca zobowiązany jest zapłacić odsetki ustawowe od dnia przedpłaty. Ustawodawca przewidział zatem obowiązek *restitutio ad integrum*, czyli zwrotu wzajemnych świadczeń obu stron umowy. Analizowany przepis w żadnym jednak razie nie precyzuje sposobu dokonania zwrotu zakupionego towaru, **a tym bardziej nie statuuje obowiązku osobistego zwrotu dostarczonych towarów do siedziby Przedsiębiorcy**. Takie uregulowanie, zdaniem Prezesa Urzędu, może znacznie utrudniać albo wręcz uniemożliwiać skorzystanie z uprawnienia do odstąpienia od umowy. Szczególną uwagę zwrócić należy na fakt, iż Przedsiębiorca prowadzi swoją działalność gospodarczą na terenie całego kraju, gdzie jego przedstawiciele zawierają z kontrahentami umowy sprzedaży. Już w trakcie prowadzonego postępowania do Prezesa Urzędu wpłynęły zawiadomienia wraz z odpisami umów zawartych od Rzeczników Konsumentów z wielu stron kraju: m.in. Elbląga, Warszawy, Bartoszyc czy Giżycka. Nałożenie na konsumentów mających miejsce zamieszkania w w/w miastach obowiązku osobistego dostarczenia zwracanych towarów do siedziby Przedsiębiorcy w Grodzisku Wielkopolskim (49 km od Poznania) rodzi po ich stronie m.in. konieczność ponoszenia dodatkowych kosztów związanych ze zorganizowaniem

podróży oraz problemy natury organizacyjnej, jak chociażby konieczność zwolnienia z pracy. Sporny zapis w bezprawny sposób ogranicza więc uprawnienie konsumenta wynikające z treści art. 2 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów i odpowiedzialności za produkt niebezpieczny, uniemożliwiając mu dokonanie zwrotu zamówionego towaru w inny bardziej dogodny dla konsumenta sposób niż osobista wizyta w siedzibie Przedsiębiorcy.

Należy podkreślić, iż zgodnie z przepisami cyt. ustawy sprzedawca nie ma możliwości, jednostronnego ograniczenia dokonanego przez konsumenta wyboru sposobu zwrotu towaru w ramach realizacji instytucji *restitutio ad integrum*. W ocenie Prezesa Urzędu, postępowanie Przedsiębiorcy związane z ograniczeniem prawa zwrotu świadczenia wzajemnego w ramach realizacji uprawnienia do odstąpienia od umowy poprzez wskazanie, że jest on możliwy wyłącznie osobiście w siedzibie Przedsiębiorcy, w istotny sposób odbiega także od przyjętej w tym zakresie praktyki. Tym samym, naruszone zostały odzwierciedlone w tej praktyce dobre obyczaje kupieckie, które wykształciły się w trakcie obowiązywania przepisów ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Zdaniem Prezesa Urzędu, brak jest równocześnie racjonalnych przesłanek, z powodu których Przedsiębiorca mógłby odmówić konsumentowi zwrotu zakupionego towaru za pośrednictwem poczty, kuriera, czy innego upoważnionego podmiotu trzeciego. Argument podniesiony przez Danwita, że w przypadku urządzenia elektronicznego przesłanie go przesyłką pocztową może doprowadzić do uszkodzenia towaru, nie zasługuje na uwzględnienie ponieważ istnieje przecież możliwość ubezpieczenia przesyłki lub dochodzenia ewentualnych roszczeń od przewoźnika.

W ocenie Prezesa Urzędu, przeciętny konsument nie ma świadomości, iż działanie Przedsiębiorcy jest w rzeczywistości postępowaniem wbrew jego uprawnieniom wynikającym z dobrych obyczajów kupieckich. Ponadto, Przedsiębiorca naruszył prawo do rzetelnego traktowania konsumenta – jako partnera umowy, nakładając na niego nadmiernie uciążliwe obowiązki związane ze skorzystaniem z uprawnienia do odstąpienia od umowy sprzedaży, wykraczające poza wskazany powyżej ustawowy zakres. W opinii Prezesa Urzędu, naruszenie dobrych obyczajów nastąpiło poprzez wykorzystanie przez Przedsiębiorcę silniejszej pozycji kontraktowej. Ma on bowiem świadomość, iż zamieszczenie postanowienia o zakwestionowanej treści we wzorcu umowy sprzedaży spowoduje, iż realizacja uprawnienia do odstąpienia od umowy będzie utrudniona, co w konsekwencji może skutkować rezygnacją ze skorzystania z przedmiotowego uprawnienia. Ostatecznie mogło to więc prowadzić do istotnego zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta, który w wyniku otrzymania błędnego pouczenia o sposobach realizacji prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży, mógł wyciągnąć niewłaściwe wnioski odnośnie przysługujących mu uprawnień.

Nie ulega wątpliwości, że działanie Przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów wtedy, gdyż wywołuje negatywne skutki w sferze ich praw i obowiązków. Przedmiotowa praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów, gdyż działania Przedsiębiorcy są powszechne i mogą dotknąć każdego potencjalnego klienta w/w Przedsiębiorcy.

W związku z tym, iż Przedsiębiorca złożył pismem z dnia 14.06.2012r. oświadczenie o zaprzestaniu sprzedaży swoich towarów, a co za tym idzie stosowaniu w/w wzorca umownego, uzasadnione stało się uznanie na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania jej stosowania z dniem 14.06.2012r.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt II sentencji.

Ad pkt III sentencji niniejszej decyzji:

W zakresie punktu III sentencji decyzji oceniana praktyka naruszała obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nie zamieszczenie w stosowanych w obrocie gospodarczym wzorcach umownych: „Umowy kupna-sprzedaży” oraz „Aneksu do umowy kupna-sprzedaży” oświadczenia, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co jest sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 z zm.) – zwanej dalej również ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży.

Zgodnie z art. 13 ust. 4 w/w ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży, w dokumencie gwarancyjnym Przedsiębiorca powinien zamieścić stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową.

Zgodnie z w/w ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży, warunki gwarancyjne muszą posiadać zapis informujący, że konsument może dochodzić roszczeń nie tylko na podstawie gwarancji, ale również przepisów mających zastosowanie w sytuacji niezgodności towaru z umową. W stosowanych przez Danwita wzorcach umownych (Ogólne Warunki – w części IV o tytule: „Gwarancja i Reklamacja”) znajduje się zapis, że „Sprzedający udziela gwarancji na sprzedany towar na okres 2 lat.”, jednakże brak jest informacji o możliwości skorzystania przez klienta z przepisów zawartych w w/w ustawie o szczególnych warunkach sprzedaży.

Nieotrzymanie przez konsumentów wszystkich informacji o przysługujących im prawach, zostało uznane przez ustawodawcę za naruszające prawo. Ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży określa minimalne obowiązki sprzedawcy, co do sprzedawanych produktów, których nie można ograniczyć. Zamieszczenie informacji, iż warunki gwarancji nie ograniczają ani nie zawieszają uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, ma na celu poinformowanie konsumentów o ich dodatkowych prawach wynikających z w/w ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży. Dzięki tej informacji, konsument ma świadomość, iż dochodząc roszczeń ma prawo powoływać się na inne regulacje, a nie tylko na warunki gwarancyjne.

Przedmiotowa praktyka naruszała interesy tej samej nieograniczonej grupy osób, która już została określona w uzasadnieniu do pkt I i II sentencji decyzji.

Na podstawie przesłanek zawartych w powyższym uzasadnieniu stosowania praktyki, Prezes Urzędu stwierdził, że była ona bezprawna oraz naruszała interesy konsumentów. W związku z faktem, że zaistniały łącznie obie przesłanki, tj. bezprawność działań oraz naruszenie interesów nieograniczonej grupy konsumentów, organ antymonopolowy uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Jednocześnie należy podnieść, że Danwita (podobnie jak w przypadku zarzutu sformułowanego w pkt I zgodziła się z interpretacją Prezesa Urzędu, co do bezprawności stosowanej praktyki i zobowiązała się do przeredagowania w/w wzorca.

W związku z tym, iż Przedsiębiorca złożył pismem z dnia 14.06.2012r. oświadczenie o zaprzestaniu sprzedaży swoich towarów, a co za tym idzie stosowaniu w/w wzorca umownego, uzasadnione stało się uznanie na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzenie zaniechania jej stosowania z dniem 14.06.2012r.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt III sentencji.

Ad pkt IV sentencji niniejszej decyzji:

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy antymonopolowej, Prezes Urzędu może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara taka może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia celowo, czy też nieumyślnie. Stosownie do art. 111 ustawy antymonopolowej przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Należy także podnieść, iż w ocenie Prezesa Urzędu brzmienie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów pozwala na nałożenie odrębnych kar pieniężnych za poszczególne naruszenia stwierdzone w niniejszej decyzji. Zgodnie bowiem z przedmiotowym przepisem Prezes Urzędu może nałożyć karę pieniężną na przedsiębiorcę, jeżeli ten dopuścił się naruszenia art. 24 w/w ustawy, z czego wynika, że określona w tym przepisie kara może dotyczyć każdego naruszenia stwierdzonego względem danego przedsiębiorcy. W ocenie Prezesa Urzędu zastosowanie takiego rozwiązania jest ponadto pożądane z tego względu, iż pozwala na uwzględnienie przy nakładaniu kar w sposób zindywidualizowany wszystkich okoliczności związanych ze stosowaniem określonych naruszeń, które mogą różnić pod wieloma względami (np. wagą naruszenia, zasięgiem oddziaływania praktyki, skutkami, jakie praktyka wywołuje na rynku i ich dotkliwością dla kontrahentów, czasem jej trwania itp.), a tym samym pozwala na nałożenie kary adekwatnej do danego naruszenia.

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na Przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Zawodowy (profesjonalny) charakter prowadzenia działalności wymaga od Przedsiębiorcy, aby prowadził on ją, w sposób zapewniający poszanowanie dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów, co wiąże się z respektowaniem obowiązujących przepisów prawa. Dokonując wyliczenia kary, Prezes UOKK wziął pod uwagę osiągnięty przez Przedsiębiorcę w roku 2011 przychód, który wyniósł 2.825.244,82 zł. Szacowana w oparciu o w/w dane maksymalna kara, jaka mogłaby zostać w niniejszym przypadku nałożona, to 282.524,48 PLN.

Przy wyliczaniu wymiaru kary Prezes Urzędu nie wziął pod uwagę zaprzestanie stosowania zarzucanej praktyki jako okoliczność łagodząca ponieważ, okoliczności sprawy wskazują, że zaprzestanie stosowania w/w praktyki było spowodowane zaprzestaniem sprzedaży towarów przez Przedsiębiorcę, a nie jego reakcją na stanowisko Prezesa UOKiK.

IV.1 Prezes Urzędu uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na Danwitę kary pieniężnej z tytułu naruszenia stwierdzonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji tj. z tytułu stosowania we wzorcu umownym pod nazwą „*Ogólne Warunki*” postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes UOKiK w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonych praktyk. W kontekście analizy wagi stwierdzonego naruszenia wzięto także pod uwagę okoliczność, iż naruszenia dopuścił się przedsiębiorca w stosunku do słabszego uczestnika rynku, jakim jest konsument. Stwierdzone naruszenie to stosowanie zapisu

tożsamego z uznanym za niedozwolony, który jest wpisany do Rejestru klauzul niedozwolonych. Prezes Urzędu wziął pod uwagę także okres stosowania stwierdzonego naruszenia, wynikający z ustalenia, że wzorzec stosowany był od września 2011r. Oceniając wagę naruszenia Prezes Urzędu miał również na względzie, iż zakwestionowana praktyka wymierzona jest we wszystkich konsumentów korzystających z usług przedsiębiorcy, a zatem ma charakter powszechny.

Zdaniem Prezesa UOKiK działania podejmowane w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą powinny być uwzględniać możliwość naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Zebrane w postępowaniu dowodowym informacje mogą zatem wskazywać na co najmniej nieumyślne działanie przedsiębiorcy. Pamiętać należy, że na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa. Okolicznością przemawiającą za zastosowaniem wobec Danwita kary pieniężnej jest fakt, iż jako profesjonalista działający na rynku sprzedaży detalicznej powinien mieć świadomość, że stosowanie we wzorcach umownych zapisów tożsamyh z postanowieniami zamieszczonymi w ogólnie dostępnym Rejestrze klauzul niedozwolonych jest bezprawne. Przedsiębiorca winien zatem zdawać sobie sprawę z konieczności konstruowania wzorców umownych z uwzględnieniem wskazanych wyżej przepisów prawa.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie 0,05% przychodu uzyskanego przez Spółkę w 2011r.

Wyliczając ostateczny wymiar kary, Prezes UOKiK wziął pod uwagę okoliczności łagodzące – zgłoszoną przez Przedsiębiorcę gotowość do przeredagowania treści stosowanego wzorca. Procent obniżen zastosowanych z uwagi na występujące w sprawie okoliczności łagodzące wyniósł 10%.

Prezes Urzędu ustalając karę wziął pod uwagę okoliczność, iż stosowana przez Przedsiębiorcę praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów swoim zasięgiem obejmowała teren całego kraju. Spółka prowadziła bowiem sprzedaż swoich towarów na terenie całej Polski. Powyższe należy poczytywać jako okoliczność obciążającą, tym samym uzasadniającą zwiększenie poziomu wymiaru kary o 20%.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę 1.554,00 PLN (słownie złotych: jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt cztery i 00/100). W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara w wysokości około 0,06% przychodu uzyskanego przez Danwitę w 2011r. i stanowiąca około 0,55% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów w/w ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań przedsiębiorcy.

IV.2 Prezes UOKiK uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na Danwitę kary pieniężnej z tytułu naruszenia stwierdzonego w pkt II sentencji niniejszej decyzji tj. z tytułu stosowania nieuczciwej praktyki rynkowej polegającej na bezprawnym ograniczaniu uprawnień konsumenta, uniemożliwiając konsumentowi dokonanie zwrotu zamówionego towaru w inny bardziej dogodny dla konsumenta sposób niż osobista wizyta w siedzibie Przedsiębiorcy. Wskazać należy, iż przedmiotowa praktyka ujawnia się na etapie zawierania kontraktu, ale miała wpływ również na etapie jego wykonania.

W ocenie Prezesa Urzędu, w/w nieuczciwa praktyka rynkowa naruszyła podstawowe prawo konsumenta tj. prawo do uzyskania rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. Pod wpływem w/w informacji konsument, w obawie przed dodatkowymi kosztami związanymi z podróżą i stratą czasu, mogli zrezygnować z realizacji przysługującego im uprawnienia do odstąpienia od umowy sprzedaży, a tym samym podjąć konkretną decyzję o negatywnych dla nich skutkach finansowych, której inaczej mogliby nie podjąć, w wyniku czego naruszone zostały ich interesy ekonomiczne.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes UOKiK w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonych praktyk. W kontekście analizy wagi stwierdzonego naruszenia wzięto także pod uwagę okoliczność, iż naruszenia dopuścił się przedsiębiorca w stosunku do słabszego uczestnika rynku, jakim jest konsument. Stwierdzone naruszenie to stosowanie nieuczciwej praktyki rynkowej.

Prezes Urzędu wziął pod uwagę także okres stosowania stwierdzonego naruszenia, wynikający z ustalenia, że wzorzec stosowany był od września 2011r. Oceniając wagę naruszenia Prezes Urzędu miał również na względzie, iż zakwestionowana praktyka wymierzona jest we wszystkich konsumentów korzystających z usług przedsiębiorcy, a zatem ma charakter powszechny.

Zdaniem Prezesa UOKiK działania podejmowane w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą powinny być uwzględniać możliwość naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Zebrane w postępowaniu dowodowym informacje mogą zatem wskazywać na co najmniej nieumyślne działanie przedsiębiorcy

Podmioty profesjonalnie (przedsiębiorcy) działające na rynku powinny przewidywać, że podejmowane przez nie działania mogą być uznane przez Prezesa Urzędu za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Jeżeli przedsiębiorcy mimo to naruszają reguły chroniące zbiorowe interesy konsumentów, uzasadnione jest zastosowanie wobec nich kar pieniężnych, już wówczas gdy mieli możliwość przewidzenia, że ich działania naruszają prawo lub gdy nie dołożyli należytej staranności, by normy prawa ochrony konsumentów nie naruszyć.

W związku z powyższym Prezes Urzędu ustalił kwotę bazową kary na poziomie 0,1 % przychodu Przedsiębiorcy w 2011 r., tj. w wysokości w przybliżeniu 2.825 zł.

W dalszym etapie kalkulacji kar Prezes Urzędu rozważył, czy w sprawie występują okoliczności łagodzące lub obciążające i jaki powinny one mieć wpływ na ostateczny wymiar kar.

Prezes UOKiK nie doszukał się żadnych okoliczności łagodzących.

Jako okoliczność obciążającą w zakresie zarzucanej Przedsiębiorcy praktyki Prezes Urzędu przyjął ogólnopolski zasięg stwierdzonego naruszenia. Jak już wcześniej wspomniano, Spółka sprzedawała swoje towary na terytorium całej Polski. Powyższa okoliczność, uzasadnia, zdaniem Prezesa Urzędu, podwyższenie ustalonej uprzednio kwoty bazowej o 20%.

Ostatecznie Prezes Urzędu uznał więc za zasadne nałożenie na Spółkę kary w wysokości 3.390 zł (słownie złotych: trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt i 00/100), co stanowi w przybliżeniu 0,12% przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2011 r. i 1,2% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zdaniem Prezesa UOKiK kara pieniężna nałożona na Przedsiębiorcę jest adekwatna do okresu oraz stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, spełnia też funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu

podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań przedsiębiorcy.

IV.3 Prezes UOKiK uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na Danwitę kary pieniężnej z tytułu naruszenia stwierdzonego w pkt III sentencji niniejszej decyzji tj. z tytułu naruszenia obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nie zamieszczenie w stosowanych wzorcach umownych informacji, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową, co zostało uznane za sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

Jak stwierdzono w uzasadnieniu stosowania przedmiotowej praktyki, powodowała ona, iż konsumenci nie otrzymywali rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, zgodnie z wymaganiami narzuconymi przez przepisy w/w ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży. W konsekwencji tego braku, konsumenci nie mieli wiedzy o wszystkich prawach im przysługujących, a więc, iż w sytuacji wystąpienia niezgodności towaru z umową mogą dochodzić swoich praw również z tego tytułu, a nie wyłącznie na podstawie warunków gwarancji.

Analizując powyższą sytuację, stwierdzone zostało, iż przedsiębiorca dopuścił się stosowania przedmiotowej praktyki na etapie zawarcia kontraktu z wpływem na jego wykonanie.

Ustalając wysokość kary Prezes Urzędu wziął pod uwagę bezpośredni wpływ stosowania zakwestionowanej praktyki na pogorszenie się sytuacji konsumentów w stosunku do praw przyznanych im przez przepisy prawa.

Prezes Urzędu wziął pod uwagę także okres stosowania stwierdzonego naruszenia, wynikający z ustalenia, że wzorzec stosowany był od września 2011r. Oceniając wagę naruszenia Prezes Urzędu miał również na względzie, iż zakwestionowana praktyka wymierzona jest we wszystkich konsumentów korzystających z usług przedsiębiorcy, a zatem ma charakter powszechny.

Zdaniem Prezesa UOKiK działania podejmowane w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą powinny być uwzględniać możliwość naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Zebrane w postępowaniu dowodowym informacje mogą zatem wskazywać na co najmniej nieumyślne działanie przedsiębiorcy

Podmioty profesjonalnie (przedsiębiorcy) działające na rynku powinny przewidywać, że podejmowane przez nie działania mogą być uznane przez Prezesa Urzędu za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Jeżeli przedsiębiorcy mimo to naruszają reguły chroniące zbiorowe interesy konsumentów, uzasadnione jest zastosowanie wobec nich kar pieniężnych, już wówczas gdy mieli możliwość przewidzenia, że ich działania naruszają prawo lub gdy nie dołożyli należytej staranności, by normy prawa ochrony konsumentów nie naruszyć.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie 0,1% przychodu uzyskanego przez Spółkę w 2011r.

Wyliczając ostateczny wymiar kary, Prezes UOKiK wziął pod uwagę okoliczności łagodzące – zgłoszoną przez Przedsiębiorcę gotowość do przerehabilitacji treści stosowanego wzorca. Procent obniżenia zastosowanych z uwagi na występujące w sprawie okoliczności łagodzące wyniósł 10%.

Prezes Urzędu ustalając karę wziął pod uwagę okoliczność, iż stosowana przez Przedsiębiorcę praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów swoim zasięgiem obejmowała teren całego kraju. Spółka prowadziła bowiem sprzedaż swoich towarów na terenie całej Polski. Powyższe należy poczytywać jako okoliczność obciążającą, tym samym uzasadniającą zwiększenie poziomu wymiaru kary o 20%.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę 3.108,00 zł (słownie złotych: trzy tysiące sto osiem i 00/100). W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara w wysokości około 0,11% przychodu uzyskanego przez Danwitę w 2011r. i stanowiąca około 1,1% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4) ustawy antymonopolowej jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań przedsiębiorcy.

Wobec powyższego orzeczono, jak w pkt IV sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: **NBP o/o Warszawa Nr 511010100078782231000000.**

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatura w Lublinie.

***Z up. Prezesa UOKiK
Dyrektor Delegatury UOKiK
w Lublinie
E. Wiszniowska***

Otrzymuje:

Dan Wita Sp. z o.o.

a/a